

Reisverslag India – 2009.

We zijn in januari / februari 2009 voor de 12^e keer in India op bezoek geweest om onze projecten te bezoeken, en ons op de hoogte te stellen van de verdere ontwikkelingen.

Onze projecten zijn:

- Kindertehuis "The Mighty Fortress" plus de met het dorp (Kannurupalem) verband houdende sociale werkzaamheden;
- Voorgangersproject Remote Area Andhra Pradesh (RAAP);
- Voorgangersproject Remote Area Orissa (RAO);
- Melaatsenkamp Indravati Colony, Nabarangpur;

Een potentieel project is:

- Bedelaarskamp Indravati Colony, Nabarangpur.

Onderstaand hebben wij verslag gedaan van onze bevindingen. Van het werk in RAAP en RAO hebben wij een samengestelde video beschikbaar. Ook zijn videoverslagen gemaakt van ons bezoek aan het bedelaarskamp en het melaatsenkamp. Deze zijn te vinden op www.devasteburcht.nl, evenals een groot aantal foto's. Van ons bezoek aan kindertehuis "The Mighty Fortress" hebben we deze keer geen videoverslag, maar wel een aantal foto's beschikbaar. De reden hiervan is in onderstaand bezoekverslag uiteen gezet. Voor een videoverslag van ons bezoek in 2008 kunt u terecht in "Video Archive 2008" op de video site.

Voorgangersproject Remote Area Andhra Pradesh (RAAP)

Samuel Nalli en zijn zwager Vijay Kumar Arava zijn de managers van ons zendingsproject in Andhra Pradesh. Dit afgelegen gebied in het grensgebied met Orissa sluit aan op een al even afgelegen gebied in die staat, en wordt in India "Remote Area" genoemd. De gehele Remote Area – die zich over meerdere staten uitstrekt – omvat ten minste de oppervlakte van Frankrijk. Er heest vijandschap jegens het Christendom, maar die komt niet van de dorpingen. De haat komt voornamelijk van twee kanten: de Naxalls (of Naxlites), een groep *hard line* terroristen die als doel hebben de omverwerping van de nationale- en regionale overheden. Die laten zich niets gelegen liggen aan de armoede van de plaatselijke bevolking, en bovendien zijn de Naxalls tegen alles wat niet met de regionale cultuur te maken heeft. Vaak vinden aanslagen en overvallen plaats. Op de dag dat ik terugkeerde van onze reis in dit gebied werd in de kranten gemeld, dat vijftien politieagenten door hen waren vermoord. De grootste bron van onlusten in de afgelopen anderhalf jaar moet gezocht worden bij de aanhangers van de BJP party, die terug wil naar de verworvenheden van de Hindoe cultuur, en India wil bewaren als Hindoestaat zonder buitenlandse invloeden. BJP is op regionaal niveau vooral sterk in Orissa, en is verantwoordelijk voor moordpartijen op Christenen, brandstichtingen en kerkvernielingen. Het heeft geleid tot protesten door buitenlandse overheden bij de Indiase regering, en het ziet er nu naar uit dat de regionale regeringen onder druk zijn gezet om aan deze onlusten een eind te maken. De nationale regering is zelf niet in staat op te treden tegen deze twee verzetsgroepen, omdat het bergachtige gebied zeer uitgestrekt en ontoegankelijk is. Het ziet er naar uit dat het - zij het voorlopig - rustig zal blijven.

Het gebied waar wij werken omvat ongeveer 5000 km², en grenst niet aan ons werkgebied in de Remote Area van Orissa (RAO). Naast de twee leidinggevende voorgangers, zorgen we voor 21 junior voorgangers die uitsluitend werkzaam zijn in de kleine dorpen. Het inkomen dat wij hun verstrekken is ongeveer □ 75 per kwartaal, overeenkomend met het bestaansminimum in het land (□ 0,75 per dag). We zouden wel een hoger inkomen willen verstrekken, maar om meerdere redenen is dat niet mogelijk of wenselijk. In maart 2008 zijn we begonnen met een Bijbelschool voor onze voorgangers, waar ze gedurende drie dagen per week onderricht krijgen over een periode van drie jaar. De opleiding wordt afgesloten met een BTE (Bachelor of Theological Education). De examens worden afgenomen door een erkend bijbelinstituut. Wij huren het gebouw, betalen het eten en het studiemateriaal, en geven bovendien onderricht aan 30 "gaststudenten". Zij mogen de lessen volgen, maar zijn geen deel van onze werk in dat gebied. Aangezien deze mensen straatarm zijn, betalen we ook de buskaartjes, anders zouden ze niet kunnen komen. Ze komen soms van 70 kilometer afstand.

We hebben een bezoek gebracht aan ons bijbel"instituut" in de regionale hoofdstad Chintapalli. Je bereikt deze plaats na een 1 1/2 uur durende reis vanaf Narsipatnam door het bergland van Andhra Pradesh. Het is een middelhoog gebergte, met hoogten tot ongeveer 1.600 meter. De leerlingen zitten op de vloer van het kerkgebouw, potlood en papier in de aanslag. Voor de twee keer dat ze per week overnachten hebben we een huis gehuurd op twee kilometer afstand (₹ 20 / maand). Ik vond het bepaald schokkend: het huis was niet meer dan een klein schuurtje, waar de voorgangers niet allemaal (51) op de vloer konden slapen. Daarom sliep er een aantal buiten, onder het overhangende dak. Samuel en Vijay Kumar zagen mijn onthutste reactie, maar verzekerden me dat de pastors hier een betere slaappleats hadden dan in hun eigen hut / huis. We wilden nog naar Rolangi rijden, maar het werd op dit moment van de dag te gevaarlijk geacht wegens de aanwezigheid onderweg van Naxalls.

We bezochten **Vipplapalem**, een plaats ongeveer 25km verwijderd van Narsipatnam. De pastor was een paar jaar geleden met een gemeente begonnen toen er in het dorp één Christen woonde. Nu, drie jaar later, hebben wij

zijn **kerkgebouw** geopend, en telt zijn gemeente ongeveer 50 leden. Na de openingsceremonie spraken we de gemeente toe, en na afloop van de dienst baden we voor de zieken. Het viel op, dat er geen oude mensen in het dorp woonden - wat niet wil zeggen dat ze er niet oud uitzagen. Iedereen had versleten knieën, heupen en last van de nek. Opvallend veel mensen leden aan hoofdpijn. Toen we na afloop nog even om ons heen keken zagen we een poel, waar vrouwen bezig waren zich te wassen, en spullen stonden schoon te maken. Ze vertelden ons, dat dit bruine vocht - dat nauwelijks nog de eigenschappen van water

bevatte - ook het drinkwater was van de bevolking. We daalden af naar de oever, en zagen dat een paar waterbuffels een bad aan het nemen waren: ze stonden tot aan hun kop in het water. Stel je voor: het zijn toch al vieze beesten, en daar staan ze te pissen en te poepen in het drinkwater! Onbegrijpelijk dat niemand op het idee komt dat je dat water niet kunt gebruiken voor wat dan ook! We hebben voor schoon drinkwater voor de bevolking gebeden, en het water gezalfd.

Of het wat uitmaakt? Wij vertelden dit verhaal aan Bob Bernard, degene die voor ons het seminar en de campagnes verzorgde. Hij was diep geroerd. Zijn voorouders hadden anderhalve eeuw geleden in een klein dorp in Ohio gewoond waar een beerput was gebouwd op een helling, hoger gelegen dan het dorp. Het verontreinigde water drong door in de bodem, en vergiftigde het drinkwater van de dorpsbewoners die daarom allemaal op jonge leeftijd stierven. Zijn grootmoeder is dan ook als wees grootgebracht. Hij besloot \$ 500 ter beschikking te stellen om een put te laten graven. Opdracht tot het graven is inmiddels gegeven. De put wordt 20 meter diep en wordt versterkt met betonnen ringen. De bouwers garanderen drinkbaar water.

Het valt niet mee met onze *junior pastors* te communiceren, omdat niemand van hen het Engels machtig is. Ik heb hen verzocht allemaal bij elkaar te komen, en heb negen studenten geïnterviewd: 5 van onze "eigen" mensen, en vier gaststudenten. Acht van hen zijn een eigen gemeente begonnen, en zeven van hen in een dorp waar geen Christenen waren, en ook nooit eerder een kerk of gemeente was geweest. Een man vertelde, dat hij in 2006 was begonnen met een gemeente in een dorp van 275 inwoners, waar geen enkele Christen woonde. Van hen waren 80 mensen inmiddels Christen geworden. Vrijwel alle verhalen waren soortgelijk. Onze pastors hebben twee jaar geleden allemaal een fiets gekregen, en gaan in omliggende dorpen op bezoek, en leggen daar de principes van het Christelijk geloof uit. Ik heb gevraagd of de gaststudenten een fiets bezaten. Niemand stak een hand op. Ik heb ze geen fiets beloofd - geld is tegenwoordig een schaars goed -, maar wel dat ik zou trachten geld bijeen te krijgen om een fiets voor ze aan te schaffen. Kosten voor 30 fietsen: ₹ 1350.

Als je de internationale pers erop naslaat, zou je tot de conclusie kunnen komen dat India een ontwakende economische reus is. Dat mag dan het geval zijn, de tekenen ervan zijn al één in de grote steden waar te nemen. In het achterland is de armoede bepaald schrijnend te noemen. Als je op bezoek bent in een land dat geen oorlog kent en niet is getroffen door een nationale natuurramp komt het niet zo snel bij je op om te vragen of er ook mensen sterven van de honger. Die vraag heb ik nu echter wel gesteld, en het antwoord schokte mij: mensen sterven van de honger in de gebieden waar ik al een half jaar van mijn leven heb doorgebracht. Om het duidelijk te maken heb ik uitgelegd dat ik niet de gevolgen van honger (ziekte) bedoelde, maar gewoon "honger". Het antwoord bleef bevestigend: er zijn nog steeds mensen in het achterland van Andhra Pradesh (maar ook in Orissa) die sterven van de honger. Er is nauwelijks enig ander werk te vinden dan dat van dagloner in de landbouw of wegebouw. Honderden vrouwen zitten op een rij in de brandende zon tien uur per dag stukken rots in kleine stukjes te slaan - inderdaad, met een hamer. De verdiensten liggen rond de ₹0,75 per dag. Meer gebruikelijk is echter dat je op het land werkt, voor ongeveer dezelfde vergoeding. Als het groeizaam weer is lukt het nog wel om wat te verdienen, maar dat is door regionale droogtes lang niet altijd mogelijk. De sterfte is erg hoog, omdat medische zorg niet bestaat. Ook komt het voor dat mannen door ellende gedreven hun gezin in de steek laten, en er vandoor gaan. Vanwege de armoede zien kinderen nooit de binnenkant van een schoollokaal. Ze worden te werk gesteld in cafeetjes of restaurants langs de weg, of in de huishouding van mensen die iets meer te verteren hebben. Kinderen van 5-9 jaar kun je daar de vloer zien vegen, of de tafel opruimen. Het levert een hand rijst op, plus ₹0,15 - 0,30 per dag. Als je het hoofd écht niet meer boven water kunt houden, kom je om van de honger. De burens hebben ook niets; *niemand* heeft daar iets. Dit is bevestigd door verschillende voorgangers die ik in de Remote Area heb ontmoet.

In 2008 hebben we een **Bolero 7-seater** gekocht (₹12000) om ons gebied efficiënter te kunnen bereiken. Een motorfiets is onvoldoende, en bovendien te gevaarlijk. Tweemaal hebben

vrij ernstige ongelukken plaatsgevonden waarbij de motorfietsen moesten worden afgeschreven. De laatste keergebeurde dat in 2007, en Vijay Kumar heeft nog maanden de nasleep van dit ongeluk ervaren. Sindsdien verplaatst hij zich voornamelijk per bus. We hebben echter besloten om toch maar weer een motorfiets voor hem aan te schaffen (₹800). Naast zijn werk voor ons heeft Vijay Kumar een eigen *ministry* in de slums van Visakhapatnam.

Tot slot vermelden we, dat we in Narsipatnam een **tweedaags seminar voor voorgangers** hebben

georganiseerd, en een openbare campagne in de avonduren. Voor het seminar hebben we alle voorgangers uitgenodigd in de RAAP die wij konden bereiken. Het is ongelofelijk maar waar: we telden 280 - 300 voorgangers, allen afkomstig uit de meest afgelegen plaatsen in de RAAP! De Baptistengemeente, van wie wij het kerkgebouw ter beschikking kregen was te klein, **en een aantal van de pastors zat buiten te luisteren**. Wij interviewden opnieuw een aantal voorgangers, en waren wederom onder de indruk van hun getuigenissen over het starten van nieuwe gemeenten, over wonderen en bekeringen. Tijdens de openbare avondbijeenkomsten telden we ongeveer 500 toehoorders, maar het aantal mensen dat een beslissing nam voor Jezus was beperkt. De meeste van hen waren al Christenen. Kosten van het seminar en de campagne: ₹1600.

Pastors Project Remote Area Orissa (RAO)

Grofweg binnen de driehoek Nabarangpur - Jeypore - Koraput is het deel van de RAO waar Saroj het werk van 26 blote voeten voorgangers leidt. De oppervlakte van het gebied is ongeveer 5000km². Zoals in RAAP hebben we hier ook een **bijbeltrainingscentrum** waar we niet alleen onze **voorgangers** een opleiding geven, maar ook zes gaststudenten. We bieden hier

dezelfde faciliteiten aan, en na drie jaar - nog twee jaar te gaan - wordt de opleiding afgesloten met een BTE (Bachelor of Theological Education). Het examen wordt afgenomen door een erkend bijbelinstituut. Het programma ziet er als volgt uit:

08:00 - 10:00 eerste lesdeel 10:15 - 11:15 tweede lesdeel, gevolgd door groepsdiscussie 13:00 - 14:00 Lunch 14:00 - 15:00 rusttijd 15:00 - 16:00 laatste deel Avondprogramma (niet verplicht): gebedsbijeenkomsten in een van de 20 kerken van Koraput. De eerste dag start later, omdat de pastors soms van veraf gelegen plaatsen moeten komen met de (mini)bus. Ze blijven twee maal een nacht over, en slapen gezellig bij

elkaar op de grond. We hebben een gift ontvangen (\$ 400) om voor de zes gaststudenten een fiets te kopen. Ook hier is de communicatie met de studenten moeizaam, en slechts met een tolk te doen. We hebben de groep toegesproken, en een aantal geïnterviewd. Een van hen is pastor in een dorp met enkele honderden inwoners. Er zijn slechts 30 gelovigen. Een ander woont in een dorp met slechts 60 inwoners waarvan 15 gelovigen. Hij is enkele jaren geleden met deze gemeente begonnen, terwijl er nog geen gelovigen waren. Zijn gemeente is de eerste die ooit in dit dorp is gestart. Een derde had ongeveer hetzelfde verhaal, en had ook 15 leden in zijn pas begonnen gemeente. Vorig jaar zijn acht van hen gedoopt. Er zijn geen klachten opgetekend van pastors die vijandigheden zijn tegengekomen tegenover het "nieuwe" geloof. De meeste pastors hebben - zoals veel van de dorpingen - een héél klein moestuintje waar ze hun voedsel verbouwen. Voor de rest spenderen ze hun tijd aan evangelisatiedoeleinden. Ik heb aan een paar voorgangers gevraagd of ze met hun fiets ook naar andere dorpen gaan, maar dat bleek niet in alle gevallen zo te zijn. Ik heb ze opgeroepen dat wel te doen. We hebben ze de fietsen ten slotte voor dit doel gegeven.

In de regionale hoofdstad Koraput (40.000 inwoners; 65 km vanaf Nabarangpur; 1 ½ uur rijden) hebben we een tweedaags voorgangersseminar gehouden, en in de avond een openbare evangelisatiecampagne (kosten: □ 1600). We telden ongeveer 150 deelnemers, die □ 0,35 entreegeld moesten betalen voor het programma, de maaltijden en de overnachtingen. Tijdens de avondbijeenkomst waren er ongeveer 100 mensen die zich bekeerden van hun zonden, en Jezus als hun Heer en Heiland aannamen. Van vijandigheden was geen sprake. Net als vorig jaar was Bob Bernard (USA) hier de hoofdspreker.

Gedurende de fieldtrip bezochten we een stamgebied, waar onze eerste kerk in de RAO is gebouwd, en wel in het **dorp Kulab**. We hebben het kerkgebouw geopend, en er waren heel wat

festiviteiten. De mensen spreken hier een ander dialect, en de Orya sprekende bevolking van Orissa (33 mln. inwoners) kan hen niet verstaan. De dorpingen kunnen zich wel gemakkelijk redden in Orya, omdat het onderwijs aan de kinderen in die taal wordt gegeven. Het dorp bestaat uit enkele honderden inwoners, en drie jaar geleden was er nog geen christen te bekennen. Nu is er een bloeiende gemeente van meer dan honderd zielen. We hebben hier

maar niet gegeten: vlees wordt gegeten van dieren die op natuurlijke wijze doodgaan, waardoor niet alleen de weerstand tussen de onder- en bovenkaak vrij groot is, maar bovendien vaak zieke dieren worden gegeten. Voorts bestaat het menu uit mieren, slangen, ratten en katten. De ontvangst was buitengewoon hartelijk; misschien wel de meest uitbundige ontvangst ooit.

De kerken die we hier bouwen zijn goedkoper dan in RAAP: ongeveer ₹ 1000 - ₹ 1200, o.a. afhankelijk van de transportkosten. We hebben de kerk officieel ingewijd, en de dorpelingen waren extatisch en overgelukkig.

In de middag gingen we naar Dokribeda, een dorp op 71km afstand van Koraput. Reistijd: 2 1/2 uur. Saroj was er in oktober 2008 met zijn motorfiets geweest, en was van plan de volgende dag weer naar Koraput terug te keren. Het begon echter te regenen, en hij heeft er vijftien dagen vastgezeten, doodziek van de malaria.

Indravati Colony: Bedelaarskamp.

Indravati Colony bestaat uit twee kampen: **het concentratiekamp voor bedelaars**, en het naastgelegen melaatsenkamp. Hoewel we geen werk verrichten in het bedelaarskamp gaan we altijd bij hen langs als we de melaatsen bezoeken. Zij verkeren bijna in dezelfde hopeloze

situatie als de melaatsen vóórdat wij ze gingen helpen. Ze ontvangen ons altijd met muziek en dans, en we zijn er zeker van dat we de enige buitenlanders zijn die hen ooit hebben bezocht sinds de oprichting van het kamp, ongeveer tien jaar geleden. Als we er zijn zorgen we altijd voor een cadeautje. Deze keer wilden ze graag emmers hebben: 175 stuks voor ₹ 400. Onze *managing pastor* in dat gebied is Saroj Takri. Hij woont met zijn vrouw en vier kinderen in Nabarangpur, ver weg in het binnenland gelegen, op acht uur reisafstand van de meest nabije grote stad (Visakhapatnam). Hij bezoekt de bedelaars en de melaatsen drie tot vier keer per week.

Binnen het bedelaarskamp is een kleine kerk die plaats biedt aan ongeveer 120 mensen (flink aanschuiven). Natuurlijk is er op zondag de weke-lijkse kerkdienst, maar op de andere dagen is er ook een ochtend- en een avondbijeenkomst. Een van onze pastors die in het kamp woont, heeft daar de leiding.

Ik vroeg aan Saroj of in zijn gebied ook mensen van honger omkwamen, en hij bevestigde dat. Niet alleen in de RAO, maar ook in het kamp dat ik al jaren bezoek! Een paar maanden geleden was een vrouw van 65 jaar in het bedelaarskamp door honger omgekomen. Kort daarvoor zag hij de hongerdood naderen voor een man, en heeft de voedselresten van het

melaatsenkamp aan de man te eten geven. Hij was echter te ver heen, en is na enkele dagen gestorven. Saroj zal zich inspannen om een *medical camp* te organiseren, en een oogarts uit te nodigen om een dag te komen opereren. Een dag opereren (₹ 125) brengt opnieuw licht in de ogen van ongeveer tien mensen. Twee jaar geleden vertelde Saroj dat een man in de stad een stuk grond ter beschikking wilde stellen voor de bouw van een weeshuis naast het bedelaarskamp. Ik vroeg of dat aanbod nog steeds geldig was. Dat was het geval: de man is een Hindoe, maar heeft een hart voor het lot van de kinderen. Ik vroeg of er

een kindertehuis nodig was, en Saroj bevestigde dat. Momenteel wonen onder andere **zes kinderen in het kamp die samen een huishouding vormen. Zij zijn weeskinderen**, en

geen familie van elkaar. Hun leeftijd is vijf (4x), zes en zeven jaar. Een van hen is een meisje. Ik heb hun huis bezocht, en vond daar een stoof in de bakstenen vloer als fornuis, en vier schalen. Een doek die lang geleden een deken was geweest bood een van de kinderen enige beschutting tegen de nachtelijk kou. De anderen hadden niets. Er is niemand die op ze let. Als ze ziek zijn, zijn ze ziek, en als ze omkomen, dan zij dat zo. Vroeg in de ochtend lopen ze naar de vuilstort, en verzamelen daar papier en plastic, dat ze aan het eind van de dag bij een handelaar afleveren in ruil voor een hand rijst. Ik heb ze bezocht tijdens hun "werk". Hier geen Bob de Bouwer, Playstation of knuffels in bed. Geen ouderlijke zorg, en geen schouder om op uit te huilen. Er zijn echter meer alarmerende gevallen. Zo is er een vrouw (30) die aan HIV/AIDS lijdt. Haar man heeft haar in de steek gelaten, en ze staat er nu alleen voor met vijf kleine kinderen. Er is geen voedsel, geen inkomen. De kinderen zijn dus ook op de vuilstort te vinden, en werken daar in competitie met de weeskinderen, en wie er allemaal nog meer een bestaan trachten te vinden. Saroj bezoekt deze kinderen wekelijks verschillende keren, en geeft ze dan een kleinigheid te eten. We hebben dekens gekocht voor de kinderen, en Saroj wat geld gegeven om dingen te kopen die ze nodig hebben. Het is onmogelijk dat "De Vaste Burcht" nog eens – voor de derde keer - een kindertehuis bouwt. Hierbij gaat het niet alleen om de bouwkosten, maar ook om de continuïteit van ons werk, hier en elders in de wereld. Het zou bovendien onze overige werkzaamheden in gevaar brengen. Er is geen ander weeshuis in een omtrek van 100 - 200 kilometer. We zullen nu trachten pleeggezinnen te zoeken voor de zes weeskinderen, waarvoor wij de kosten zullen betalen. We beseffen dat het voor de statistiek geen enkel verschil maakt, maar voor deze kinderen wel! Een telling heeft uitgewezen, dat er 62 (half)wezen in het kamp wonen. We zullen het tot een gebedslast maken om een blijvende oplossing te vinden voor de kinderen in dit kamp.

Indravati Colony: Melaatsenkamp.

Het melaatsenkamp herbergt alle 52 melaatsen en hun 8 kinderen – tot dusver niet meegeteld - die in Nabarangpur wonen. Meestal zijn ze niet in staat om te werken (handen en voeten zijn weggerot), maar zelfs als ze het wel zouden kunnen, dan zou niemand wat met ze te

maken willen hebben, bang als ze zijn voor hun ziekte. We hebben nu alle melaatsen van Nabarangpur op dezelfde locatie ondergebracht, en hebben **huisjes voor ze gebouwd**, die zelfs voorzien zijn van een toilet! Toch zijn er melaatsen weer terugverhuisd naar het andere kamp. De reden is, dat de meeste van de reeds bestaande huisjes zijn gebouwd van leem dat niet erg duurzaam is, en de daken zijn verzwakt. Ze moeten worden vernieuwd (spanten en golfplaat), en we hebben het hier over twintig huisjes. De werkzaamheden zullen dit jaar plaatsvinden. Kosten: □ 8000. Alles bijeen loopt het project goed. We hebben iemand die in het ernaast gelegen bedelaarskamp woont, en

enige basiskennis heeft op het gebied van medische verzorging. Hij is nu voorzien van een medicijnkist, en houdt een oogje in het zeil. Het vorige jaar bereikte ons het verzoek voor een autoriksja om patiënten naar het ziekenhuis te kunnen vervoeren. We hebben het verzoek niet ingewilligd: het is goedkoper om ze per taxi te vervoeren. Bovendien moet onze hulp beperkt blijven tot de meest essentiële basisvoorzieningen. Het enige dat we wel gaan doen is de melaatsen voorzien van een ontbijt. Tot nu toe is hun voeding beperkt gebleven tot twee maaltijden per dag. Kosten per ontbijt: □ 0,08, ofwel in totaal □ 1800 per jaar.

Kindertehuis "The Mighty Fortress", Kannurupalem.

In tegenstelling tot andere keren betrof het geen driedaags bezoek, maar hebben we het tehuis slechts een halve dag bezocht. De reden was, dat we enige manageriële problemen hadden op te lossen, en we niet zeker waren of we daarin zouden slagen. Zou dat niet het geval zijn, dat was het pijnlijk voor iedereen geweest als we er te lang te gast zouden zijn geweest.

Alvorens op de problemen in te gaan moet gezegd worden, dat onder de leiding van Koti veel is bereikt in de afgelopen tien jaar. Aanvankelijk bestond het plan om een tehuis op te zetten voor acht kinderen, en niet meer dan dat. Uiteindelijk zijn het veertig kinderen geworden, geven we eten aan de allerarmsten, ondersteunen de weduwen met pensioen, geven de kinderen een prima opvoeding en zorgen in beperkte mate voor nog eens voor zo'n 150 kinderen in afgelegen dorpen rondom Kannurupalem.

Na meer dan een jaar vertraging is tijdens ons bezoek de **dining hall** in gebruik genomen. De vroegere hut van Koti is tot nu toe als eetruimte gebruikt, maar die stond op instorten. De lange vertraging heeft te maken gehad met kostenoverschrijdingen, en **de eetruimte** annex een paar andere kamers (opslag, les etc.) zijn nog niet helemaal gereed. Ze kunnen gebruikt worden, maar het houtwerk voor kozijnen en deuren ontbreekt nog.

Zoals reeds opgemerkt, werden we geconfronteerd met een paar problemen. In de eerste plaats moet worden opgemerkt, dat Koti niet is gezegend met opvallend positieve communicatieve eigenschappen. Dat leidt er vaak toe dat wij soms voor onverwachte verrassingen komen te staan. Dingen die wij van belang vinden, worden door hem niet in de tweewekelijkse mails vermeld, waardoor wij daar bij het volgende

bezoek onverhoeds mee worden geconfronteerd.

Een andere en belangrijker zaak is, dat wij ons niet kunnen verenigen met de aanschaf van de schoolbus. Twee jaar geleden verzocht Koti ons een schoolbus aan te schaffen, een verzoek dat wij hebben afgewezen. Wij beschouwen het als onze roeping de verweesde en zwaar achtergestelde kinderen in dit gebied een zo goed mogelijke kans te geven in de maatschappij. In het verlengde daarvan willen we ook graag een bescheiden sociale rol vervullen in de plaatselijke samenleving, maar die houdt niet in dat ons werkgebied ongelimiteerd kan worden uitgebreid. Koti verzocht ten tweeden male om een schoolbus, maar we hebben ons standpunt niet gewijzigd. Koti heeft vervolgens met een aanbataling uit het pensioenpotje van zijn vrouw een bus aangeschaft, maar is niet in staat de kwartaaltermijnen te voldoen, met als gevolg dat hij daarvoor leningen heeft opgenomen. We hebben van Koti geëist dat hij de bus zou verkopen, wat hij heeft geweigerd. In een buitengewone bestuursvergadering van onze stichting is besloten dat wij Koti met een delegatie zouden bezoeken om het probleem mondeling toe te lichten, en een laatste poging te doen om tot een oplossing te geraken. Johan Evenblij (voorzitter) en ik zijn op zondag -8 februari in Kannurupalem op bezoek geweest, en hebben de zaak nader toegelicht, daarbij vasthoudend aan ons standpunt dat wij niet verantwoordelijk wilden zijn voor de bus of de financiële gevolgen daarvan. Koti vindt echter dat de bus nodig is, omdat hij anders zijn officiële schoolerkenning kwijtraakt. Wij hebben uitgelegd daaraan minder waarde te hechten dan hij. Kinderen kunnen ook naar een niet erkende school, en worden dan geëxamineerd op een openbare school. Koti kwam tot inkeer, besepte het eigenzinnige van zijn handelen, en had er spijt van. We hebben gesproken over de volgende oplossing, die echter nog met het bestuur in Nederland moet worden besproken:

- De bus wordt na april 2009 verkocht (einde van het schooljaar);
- De school wordt opgeheven, en de kinderen gaan naar een *public school*;

- Om ons hoge onderwijsniveau te waarborgen zullen wij een aantal onderwijzers aanhouden, die de kinderen extra lessen zullen geven. In het bijzonder zal aandacht worden besteed aan de Engelse taal;
- Victoria Rani (dochter, 28 jaar en onderwijzeres op onze school) zal in het vervolg de communicatie tussen beide kanten verzorgen;
- We zullen stringente richtlijnen uitvaardigen die moeten worden opgevolgd. Periodiek dient een verklaring te worden ondertekend waarin wordt bevestigd dat er geen leningen zijn opgenomen, tenzij na onze goedkeuring.

We hebben vertrouwen dat een nieuwe basis is gelegd voor een verdere samenwerking, en dat het werk in Kannurupalem in het komende decennium net zo vruchtbaar zal zijn als het in de afgelopen tien jaar is geweest. Het resultaat van onze bespreking zal worden voorgelegd aan de eerstvolgende bestuursvergadering van onze stichting, die in maart 2009 zal plaatsvinden. Het is te verwachten dat het bestuur de uitkomst van het gesprek in Kannurupalem zal ratificeren.

Samenstelling:

Stichting "De Vaste Burcht"

Adri J Tijman, secretaris

Otterloseweg 251

7351 TB HOENDERLOO

w: www.devasteburcht.com

www.devasteburcht.nl

e: info@devasteburcht.nl

t: 055 – 378 1851

f: 055- 378 1854

+++++